

Cố Phàm không ngờ Cố Mặc nói như vậy. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Cố Mặc xắn tay áo xong liền lao tới phía của cô. Tên thuộc hạ của Cố Phàm còn chưa ý thức được gì đã bị anh một phát lấy dao cứa ngay động mạch cổ.

Tuyết Nhàn không thể ngờ thân thủ của Cố Mặc lại lợi hại như vậy. Trước khi cô còn coi thường anh là tên cuồng công việc, bây giờ nghĩ lại cô cảm thấy mình mới thực sự là kẻ thảm bại.

Cố Mặc nhanh chóng đẩy cô về phía thuộc hạ của mình bảo vệ, ngay lập tức Cố Phàm giục lấy súng của một tên đàn em phía sau định bắn Cố Mặc, ai ngờ anh lại nhanh hơn cướp súng chĩa vào trán của Cố Phàm.

- Bảo đàn em của mày bỏ súng xuống!

- Anh định giết tôi sao? Anh trai?

- Câm miệng!

Dường như Cố Phàm đã quá coi khinh Cố Mặc thì phải. Anh ta không ngờ sau bao nhiêu năm mà Cố Mặc vẫn như vậy. Vẫn là người đứng đầu, vẫn chói lóa.... còn mình thì sao? Chỉ là cái bóng lu mờ phía sau....

Cố Phàm nhếch miệng thở dài, anh ta giơ tay ra hiệu cho đám đàn em cất súng đi. Lúc này, hàng lông mày của Cố Mặc hơi nhíu lại. Anh từ từ buông súng xuống.

- Cút đi!

Thật không ngờ Cố Mặc vẫn còn tình nghĩa như vậy. Cũng đúng thôi, Cố Phàm là đứa em trai song sinh của anh. Ba mẹ mất rồi chỉ còn mỗi nó là người thân ngoại trừ đám lão hồ ly Cố Gia kia. Cố Phàm nhìn Cố Mặc hừ lạnh rồi tức giận tung một cú đấm vào mặt anh. Chỉ biết khỏe miệng Cố Mặc rỉ máu, tay nắm chặt khẩu súng nhưng anh vẫn không nổ đạn.

- Đừng tưởng tha cho tao là tao cảm kích mày. Tao đã nói với mày rồi... trừ khi ba mẹ sống lại thì tao sẽ không tha thứ cho mày đâu!

Cố Phàm nói xong cùng đám thuộc hạ bỏ đi. Lúc này, Tuyết Nhàn lo lắng chạy tới đỡ lấy anh. Khẩu súng trên tay Cố Mặc buông xuống, anh mất trọng lực đổ người vào lòng cô.

Với chiều cao 1m62 của cô và chiều cao ngất ngưỡng của Cố Mặc khiến cơ thể cô như bị đè nén bởi một hòn đá khổng lồ vậy. Anh ra lệnh cho thuộc hạ lui trước nên Tuyết Nhàn đành bất đắc dĩ đưa anh lên căn hộ của mình. Vừa nãy cũng may anh cứu cô, dù sao cô cũng không phải kẻ cặn bã nên miễn cưỡng giúp anh xử lý vết thương.

Vừa bước vào căn hộ, Tuyết Nhàn nhanh chóng chạy đi lấy hộp đồ dùng y tế mà cô mới mua. Đổ một ít thuốc mát lên tay, cô nhẹ nhàng xoa lên bên má của Cố Mặc. Khoảng cách giữa cô và anh lúc này rất gần, gần tới nỗi khiến gương mặt cô nóng ran lên.

Quả thật cô không thể phủ nhận da mặt của Cố Mặc rất đẹp, rất mịn màng lại sờ rất sướng. Cô chính là người theo chủ nghĩa cái đẹp nên sẽ không để mặt của anh bị bầm tím. Cái

gương mặt hoàn hảo này mà bị sao chắc cô có lỗi với cái đẹp mất...

- Em bơi nhiều như thế làm gì? Tôi đâu có bị thương nặng tới vậy?

- Đương nhiên phải bơi nhiều vì cái gương mặt đẹp này của anh không thể bị hỏng được.

Ánh mắt của Cố Mặc hiện lên ý cười, bất chợt anh nắm chặt lấy cổ tay cô.

- Em quan tâm tôi?

- Ai thèm quan tâm anh. Chỉ là giúp anh xoa thuốc rồi mời anh nhanh chóng ra khỏi nhà tôi thôi!

Tuyết Nhàn vội giựt tay lại đánh trống lảng. Cô đứng dậy đi cất hộ sơ cứu, khi quay lại không thấy Cố Mặc đâu thì đoán chắc anh đã về nên đóng cửa lại. Bây giờ đã là 1 giờ sáng nên cô đành ngáp dài lên giường ngủ trước, ngày mai dậy tắm rửa thoải mái sau.

Sáng sớm hôm sau,

- Aaaa.....a.... ai cho anh ngủ trên giường của tôi?

Tuyết Nhàn cảm thấy có ai đó đang ôm mình thì bật dậy. Ai ngờ Cố Mặc vẫn thản nhiên ngủ như không có chuyện gì.

- Em dậy sớm thế làm gì? Lại đây tôi ôm em ngủ.

- Ngủ cái đầu nhà anh!

Cô tức tối lật chăn bước xuống giường. Thấy tên mặt dày kia vẫn không chịu ngồi dậy thì cô chỉ mặc kệ anh rồi lấy quần áo đi tắm rửa sạch sẽ. Cho đến lúc cô bước ra khỏi phòng tắm rồi vẫn thấy Cố Mặc ngủ thì thờ ơ đi chuẩn bị bữa sáng.

Thì ra đêm qua anh đã không rời khỏi đây mà chỉ đi xung quanh xem xét căn hộ của cô một lượt. Tuyết Nhàn không thấy Cố Mặc thì đoán anh đã về nên mới đóng cửa lại. Sau khi xem xét xong thì Cố Mặc lại thản nhiên leo lên giường của cô ngủ.

Càng nghĩ cô cảm thấy tức tối.

Vốn dĩ cô chỉ chuẩn bị một phần bữa sáng thôi nhưng không hiểu sao lại ngủ lòng chuẩn bị thêm một phần nữa cho Cố Mặc.

Sau khi làm xong, điện thoại của cô bỗng đổ chuông. Chả là mấy hôm trước cô có đi mua điện thoại mới, dùng rất mượt nên tiện tay bật chế độ video.

Là Mộc Tiểu Song gọi cho cô.

- Tiểu Song, cậu có chuyện gì mà mới sáng sớm đã gọi cho tớ thế?

- Bà cô của tôi ơi, cậu chưa biết gì sao? Hiện tại Cố Mặc đột nhiên hoãn công việc bay tới New York, mấy lão già bên Cố Gia kia đang cho người lùng sục tìm anh ấy về. Thông tin mới nhất gần đây là đám cưới của Giang Tâm và Cố Mặc đã được Cố Gia thông qua, tuần sau sẽ tổ chức tại nhà thờ lớn!

Đột nhiên đôi đũa trên tay cô mất trọng lực rơi xuống đất.